

๑

ความฝันของผม

“ส่งมาๆ”

วินตะโกนบอกผมขณะวิ่งแข่งคู่แข่งขึ้นไปทางด้านซ้าย
ผมเลี้ยงบอลไปข้างหน้า มีคนเข้ามาใกล้ผมไว้ เขาพยายาม
บังทางบอลผม ผมลื้อกบอลหลบ เจ้าคนนั้นเสียหลักล้มไปเลย
ผมเตะบอลโด่งไปให้วิน วินเกี่ยวบอลลงพื้นได้ กองหลังคู่แข่งวิ่งไป
ทางวินสองคน

ผมเห็นพื้นที่ว่างข้างหน้า ผมต้องวิ่งไปตรงนั้น

วินเลี้ยงบอลหลบกองหลังพวกนั้นได้แล้วส่งบอลไปที่ว่าง
ตรงนั้น

ผมวิ่งสุดฝีเท้า

ผมจับบอลได้แล้ว

ผมลากบอลไป

ผมเห็นมุมยิงแล้ว

ผมยิงประตู...

“อีกสิบนาทีกี่จะหมดเวลา...”

ผมสะดุ้งตื่น นี่ผมฝันไปหรือเนี่ย

“เฮ้ย!” ผมเปลorr้องเสียงดัง

“ไวยววายอะไรครั้นยู”

“เปล่าครับ”

มันช่วยไม่ได้ที่ผมร้องดังจนโดนครูดู ไม่อยากเชื่อเลยว่าผม
เปลorrหลับระหว่างทำข้อสอบ เหลือเวลาไม่ถึงสิบนาที ผมจะทำ
ข้อสอบเลขที่เหลือเกือบยี่สิบข้อทันได้อย่างไร คงต้องเดาอย่างเดียว
แล้ว ผมจับป้ายกระดาษเคลือบพลาสติกที่ร้อยเชือกห้อยคอซ่อน
ไว้ในเสื้อ อธิษฐานขอให้ผมเดาคำตอบได้ถูกต้องด้วยเถิด ผมต้อง
พึ่งป้ายนำโชคของพี่ท็อปแล้ว พี่ท็อปต้องรับผิดชอบที่เมื่อคืนเขา
กรนเสียงดังจนผมนอนหลับๆ ตื่นๆ

ผมทำข้อสอบสลับกับดูนาฬิกาบนผนังห้องเรียน เวลาเหลือน้อยลงเรื่อยๆ แข่งกับเวลาก็เอยู่แล้ว แต่ยังมีอะไรที่แยกว่านั้นอีก

ผมเห็นวินลุกขึ้นเดินไปส่งข้อสอบแล้วเดินออกจากห้องเรียนไป ผมต้องรีบแล้ว วินไม่รอผมแน่ๆ ผมรอโอกาสนี้มาตั้งนาน ผมไม่ปล่อยให้หลุดลอยไปหรอก

สิ่งที่ผมรอคอยไม่ใช่การสอบเสร็จหรือเริ่มต้นช่วงเวลาปิดเทอม แต่คือเวลาแค่ไม่กี่ชั่วโมงหลังสอบที่ผมจะได้ซ้อมฟุตบอลกับเพื่อนๆ ฟุตบอลเป็นกีฬาที่ผมชอบมากที่สุด ยิ่งผมมีหน้าที่ที่ต้องทำมากมายจนไม่มีเวลาได้สัมผัสฟุตบอล ผมก็ยิ่งโหยหามันมากขึ้นไปอีก

ผมตัดสินใจเดาคำตอบที่เหลือให้เร็วที่สุด ทั้งที่จริงๆ ก็ไม่มีเวลาจะคิดอะไรอยู่แล้ว ผมรีบส่งข้อสอบแล้ววิ่งตามวินไป

“วันนี้เราอยู่เล่นบอลลด้วยนะ”

ผมรีบบอกวินตอนที่ยังวิ่งไปทันกันที่บ้านโดตีกเรียน วินหันมามองด้วยหางตา ผมรู้ว่าเขาไม่พอใจ แต่ถึงอย่างไรผมก็ต้องบอก เพราะเขาเป็นกัปตันทีมฟุตบอลของโรงเรียน

“ก็แล้วแต่ นายมันเป็นตัวแถมอยู่แล้วนี่ จะอยู่หรือไม่อยู่ก็เหมือนกัน” วินตอบเสียงซุ่น

ผมรู้ว่าวินโกรธผมตั้งแต่ที่ผมเบียดไม่ไปแข่งฟุตบอลกับทีมประจำหมู่บ้านจัดสรรของวินเมื่อเดือนก่อน การที่ผมไม่ไปแข่งทำให้ฟุตบอลห้าคนต้องเหลือแค่สี่คน และทีมของวินก็ต้องยอมแข่งทั้งๆ ที่คนน้อยกว่าเพราะถูกหัวโจกประจำหมู่บ้านทำหาย แล้วทีมเราก็แพ้ ตั้งแต่วันนั้นวินก็ไม่ค่อยอยากพูดกับผม ติดดีเพื่อนในทีมบอกผมว่า วินโกรธผมมากเพราะเขาโดนเด็กหัวโจกคนนั้นล้อไม่เลิก วินโทษว่าเรื่องทั้งหมดเป็นความผิดของผม ผมเข้าใจว่าวินรู้สึกเหมือนโดนผมหลอก ผมไม่รู้จักพูดให้วินเข้าใจได้อย่างไรว่าผมไม่ได้ตั้งใจจะหลอกเขา ผมไปไม่ได้เพราะความจำเป็นจริงๆ ถึงวินโกรธผม ผมก็ไม่โกรธเขาหรอก ผมแค่หวังว่าวินจะเข้าใจความจำเป็นของผม แต่ถ้าผมอธิบายอะไรตอนนี้ วินก็คงไม่ยอมฟัง อีกอย่างผมไม่อยากเสียเวลาที่จะได้เล่นฟุตบอล ผมเลยเดินตามเขาไปที่สนามฟุตบอลเงียบๆ

“วันนี้ไม่รับกลับเธอแทน ดีจัง”

ติดดีร้องทักเสียงดังเมื่อเห็นผมเดินมาทักกับวิน เขาวิ่งมาหาผม ยิ้มให้ ทำท่าเหมือนมีเรื่องอยากจะคุยด้วย แต่พอหันไปเห็นวินทำหน้าบึ้งเขาก็หุบยิ้มทันที ติดดีเป็นเพื่อนต่างห้องที่สนิทกับผมมากที่สุด เขาเป็นคนอารมณ์ดี มีเรื่องตลกๆ มาเล่าให้ผมฟังบ่อยๆ

“เราอยู่ได้ถึงแค่เลิกเรียนนะ” ผมบอกติดดี

“รู้แล้ว เดี่ยวเราไปตามคนอื่นก่อนนะ จะได้เริ่มเล่นเร็วๆ”

ติดดีบอกแล้วก็วิ่งหายไปทางโรงอาหาร ส่วนวินหายไปไหน
แล้วก็ไม่รู้ ผมเดินเข้าไปในสนามฟุตบอลของโรงเรียน นั่งลงสูด
อากาศรอบตัว แล้วก็เอนตัวลงนอนให้หลังแนบกับพื้นหญ้าเย็นๆ
มองไปบนท้องฟ้า ผมเห็นเมฆรูปร่างเหมือนหมီးใหญ่ยี่มให้ผม ผม
ก็กำลังมีความสุขเหมือนหมီးตัวนั้น

ผมยิ้มกับเจ้าหมီးอยู่สักพัก ติดดี พล ปูน หนึ่ง โอม และตัน
ก็มา

“คนอื่นกลับไปหมดแล้ว เหลือกันอยู่แค่นี้แหละ” ติดดีบอก

“รวมวินก็เป็นแปดคน...จ้ะแบ่งเป็นทีมละสี่คน ไม่ต้องมี
กรรมการก็แล้วกันนะ” ปูนออกความเห็น

“ไม่มีกรรมการได้อย่างไร” เสียงที่ผมคุ้นเคยดังมาแต่ไกล

ครูกริษนั้นเอง ครูเดินมาพร้อมกับวินที่หัวตะกั่วลูกฟุตบอล
มาคนละข้างกับครู ครูกริษเป็นครูพลที่สอนรามาตั้งแต่ประถม
ศึกษาปีที่ ๔ จนตอนนี้พวกเราอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ แล้ว
นอกจากจะเป็นครูพลแล้ว ครูยังเป็นโค้ชทีมฟุตบอลของโรงเรียน
ด้วย ครูบอกว่าวันนี้จะไม่ให้เราเล่นฟุตบอลกันเฉยๆ แต่จะให้
ซ้อมกันอย่างจริงจัง เพราะเดือนหน้าจะมีการคัดตัวนักฟุตบอลรุ่น
อายุไม่เกิน ๑๒ ปี เข้าร่วมทีมตัวแทนของเขตการศึกษา เพื่อไปแข่ง
ฟุตบอลชิงถ้วยรางวัลของบริษัทผลิตอุปกรณ์กีฬาแห่งหนึ่ง ทีมชนะ
นอกจากจะได้ถ้วยรางวัลแล้วยังมีเงินรางวัลหลักแสนอีกด้วย ครู
บอกว่าการแข่งขันครั้งนี้ไม่ได้แข่งขันกันแบบโรงเรียนต่อโรงเรียน
แต่จะแบ่งทีมตามเขตการศึกษาที่ตั้งของโรงเรียน โดยโรงเรียนที่
อยู่ในเขตการศึกษาเดียวกันจะต้องส่งนักเรียนไปคัดตัวเข้าทีม จาก

นั้นทีมตัวแทนของแต่ละเขตการศึกษาจึงค่อยมาแข่งขันชิงถ้วยรางวัลกัน ครูกริชบอกว่าโรงเรียนของเราจะเป็นเจ้าภาพในการคัดตัวนักฟุตบอลของเขตการศึกษาด้วย

ครูให้พวกเราอบอุ่นร่างกายยืดกล้ามเนื้อแขน กล้ามเนื้อต้นขาด้านหน้า ต้นขาด้านหลัง ต้นขาด้านใน ยืดหลังและลำตัว

“ถึงวันนี้จะซ้อมกันไม่ครบทีม แต่เราจะทำเล่นๆ ไม่ได้ การอบอุ่นร่างกายก่อนการฝึกซ้อมเป็นเรื่องจำเป็น เพื่อให้ร่างกายพร้อมสำหรับการออกกำลังกาย และช่วยให้เราไม่บาดเจ็บง่ายๆ โดยเฉพาะคนที่ไม่ค่อยได้ออกกำลังกาย”

ผมรู้สึกว่ายากที่สุดท้ายครูพูดกับผมโดยตรงเลย เพราะครูมองมาที่ผมตอนที่พูด

หลังจากนั้นครูกริชก็แบ่งทีม ผมคิดว่าครูคงรู้ว่าผมกับวินมีเรื่องโกรธกันอยู่ ครูเลยให้เราอยู่คนละทีม ทีมของผมมีดีดีดี ปูน และตัน ส่วนอีกทีมมีวิน พล โอม และหนึ่ง ก่อนเริ่มเกมครูกริชให้พวกเราช่วยกันยกประตูทั้งสองฝั่งมาตั้งไว้บนเส้นเขตโทษ เพื่อให้สนามเล็กลงตามจำนวนผู้เล่นที่มีน้อย เกมจะได้สนุกขึ้น

ปรืด! ครูกริชเป่านกหวีดเริ่มเกม

ทีมของผมได้บุกก่อน ปูนเป็นคนเลี้ยงลูกเริ่มเล่น ปูนส่งบอลให้ดีดีดีแล้วดีดีดีก็ส่งมาให้ผม ผมตื่นเต้นมากตอนที่เตะบอล นึกอยากจะเลี้ยงบอลไว้กับตัวนานๆ หน่อย ผู้เล่นน้อยอย่างนี้ คงมีพื้นที่ให้ผมได้เลี้ยงบอลอย่างที่คุณคิด แต่ไม่ทันไรผมก็ถูกโอมแย่งบอลไปง่ายๆ เมื่อก่อนผมเคยเล่นกับโอมไม่เห็นเขาจะเก่งอย่างนี้เลย ผมคงอ่อนซ้อมจริงๆ

เล่นกันไม่นานก็เห็นได้ชัดว่า ทีมของผมเล่นสู้ทีมของวินไม่ได้เลย ทีมของวินได้บอลบุกขึ้นมาเป็นส่วนใหญ่ ทีมของผมตั้งรับ

แต่ก็โต้กลับไม่ค่อยได้ มักจะโดนแย่งบอลไปเสียก่อน ดีที่คนอารมณ์ดีซึกจะหงุดหงิดที่โดนวินแย่งบอลไปยิ่งง่าย ๆ ต้นที่เป็นผู้รักษาประตูก็ดูเหมือนจะโกรธตัวเองที่ป้องกันประตูไม่ได้ ทีมของวินนำเราไปแล้วหนึ่งประตูต่อศูนย์

หลังจากทีมของวินย่นำทีมเราไป เราก็ต้องมาเริ่มตั้งเตะกันใหม่ที่จุดกึ่งกลางสนาม ระหว่างเดินมาที่จุดตั้งเตะ ปูนบอกผมว่า

“เราต้องเปลี่ยนแผนแล้วละ แทนวิ่งทะลุไปเลยได้ไหม ล่อให้ฝ่ายนั้นเข้ามาทำฟาล์วเอาฟรีคิกดีกว่า”

“เราไม่แน่ใจว่าจะทำได้”

ผมบอกไปตามตรง เพราะผมห่างสนามไปตั้งนาน

“ทำได้น่า นายมันกองกลางจอมพลี้อยู่แล้ว”

ปูนยอมผมขนาดนี้ ผมก็ถอยไม่ได้แล้วสิ ไม่อย่างนั้นเสียหน้าแย่

ทั้งสองทีมเตรียมพร้อมอยู่ที่จุดตั้งเตะ ดีดตียืนอยู่ที่บอล พอครูกรีซเปานกหวีด ดีดตีก็เขี่ยบอลคืนไปให้ปูน ปูนมองหน้าผม ผมมองตอบแบบรู้กัน แล้วปูนก็เตะบอลมาให้ผม เกมของผมเริ่มแล้วสินะ

ผมเลี้ยงบอลไปข้างหน้า โอมเข้ามาทันผมไว้ ผมคิดว่าถ้ามีการทำฟาล์วตรงนั้นมันไกลประตูเกินไป ผมเห็นปูนว่างอยู่เลยส่งบอลกลับไปให้เขา แล้ววิ่งไปรอตรงที่ว่างข้างหน้า ทุกอย่างเป็นไปตามแผน ปูนส่งบอลกลับมาให้ผม โอมวิ่งมากันผมไว้ห่างๆ ผมมองหน้าโอมแล้วนึกถึงคำพูดของพี่ที่บ๊องขึ้นมาได้

“นายกันฉันไม่ได้หรอกน่า เก่งจริงก็แย่งให้ได้สิ” ผมแก้งยั่วโอม ผมว่าเขาเริ่มโกรธแล้ว

ผมยั่วยุแล้วลือกบอลหลบไปมา พอได้จังหวะผมก็เลี้ยง

บอลแข่งโอมไป โอมวิ่งตามมาเตะผมล้มลง ครูกรีซเป่านกหวีดทันที

แผนของผมได้ผล ผมอยากให้พีท้อปมาเห็นจัง ผมว่าเขาคงหาว่าผมเล่นละครตบตากรรมการ แต่ผมไม่ได้แกล้ง โอมเตะขาผมจริงๆ นี่นา ช่วยไม่ได้ที่ผมยั่วนิดเดียวโอมก็หงุดหงิด มันเหมือนที่พีท้อปเคยบอกผมจริงๆ

‘อย่าให้อารมณ์หงุดหงิดทำให้เราเสียสมาธินะแทน ถ้าหงุดหงิดเมื่อไหร่ ก็ไม่มีทางจะเล่นได้ดีเลย’

ปรืด! เสียงนกหวีดดังขึ้นเป็นสัญญาณให้ผมเตะฟรีคิก

ผมสูดลมหายใจเข้าเพื่อระงับความตื่นเต้น พลกับโอมมายืนเป็นกำแพง ผมจะยิงอย่างไรให้ผ่านสองคนนั้นไปได้ละ ผมตั้งใจจะยิงบอลให้โค้งเลียบมุมสามเหลี่ยมของประตูฟุตบอล

ผมจะทำได้ไหมนะ ลองดูก็แล้วกัน

ผมตั้งสมาธิแล้วเตะบอลออกไป ลูกฟุตบอลออกจากเท้าผมไปแล้ว ผมได้แต่ลุ้น

‘โค้งสิ โค้งสิ...โค้ง...’ ผมได้แต่ภาวนา

ลูกบอลลอยไป ลอยไป แล้วมันก็โค้ง มันโค้งลงเลียบเข้ามุมสามเหลี่ยมจริงๆ

ผมยิงประตูได้แล้ว!

ปุนวิ่งเข้ามาอกดีใจ ผมไม่ทันตั้งตัวเราก็เลยล้มลงไปด้วยกันทั้งคู่

“นายยังเจ๋งเหมือนเดิมนะแทน” ปุนทำเอาผมเขิน

“ไม่ขนาดนั้นหรอก อาจจะแค่บังเอิญโชคดียิ่งก็ได้”

ผมมั่นใจว่าลูกที่ยิงได้นั้นเป็นฝีมือผม แต่ก็ไม่อยากจะโอ้อวด ดีดีกับตันมาจุดเราสองคนให้ลุกขึ้น ตอนนั้นเองที่ผมหันไปเห็น

วิน วินไม่ยอมให้ผมลัคนิดเลย ผมอยากจะเข้าข้างตัวเองว่าเขาไม่ยอมเพราะอยู่คนละทีมกับผม แต่ผมรู้ว่ามันไม่ใช่ ผมไม่ชอบความรู้สึกนี้เลย

“ยิงสว่นะแทน ครูอยากให้แทนมาคัดตัวด้วยนะ”

“ผมก็อยากมาครับครู...”

“จั้นเดียวไปเอาใบสมัครที่ห้องพักครูนะ”

ผมยังพูดไม่จบเลยครูก็สรุปเองไปแล้ว เอาไว้ค่อยว่ากันทีหลังก็แล้วกัน วันนี้ผมอยากเล่นบอลให้สนุกที่สุด

“ดีเสมอแล้ว วันนี้มีแทนอยู่ เราชนะแน่” ดิดดีบอก

“ใช่...ใช้แผนเดิมอีกดีไหมแทน” ปูนกระซิบ

ผมกำลังจะตอบ แต่ตาเจ้ากรรมดันหันไปเห็นนาฬิกาเรือนใหญ่ที่ติดอยู่บนหน้าต่างเรียน เข็มนาฬิกาบอกเวลาสี่โมงครึ่ง ผมอยู่ไม่ได้แล้ว

“เราต้องกลับแล้ว...ผมไปก่อนนะครับครู”

ผมบอกลาเพื่อน ยกมือไหว้ครูกรีซ จากนั้นคว้ากระเป๋านักเรียนที่ริมสนามแล้ววิ่งตรงไปทางประตูโรงเรียน

“แทนอะ...อย่างนี้ทุกทีเลย” ดิดดีตะโกนไล่หลังผม

ผมนึกออกเลยว่าสีหน้าของเพื่อนๆ เป็นอย่างไร ต่อไปอาจจะมีใครไม่พูดกับผมอีก แต่ผมก็ไม่ว่าจะอย่างไร

ผมไม่มีทางเลือกเลย...

๒

พี่ชายของผม

ผมวิ่งมาถึงหน้าบ้านแล้วก็มายืนหอบแฮกๆ

บ้านของผมอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนมากนัก เลี้ยวออกจากซอยโรงเรียนมาแค่ไม่กี่ช่วงตึกก็ถึงซอยบ้านผมแล้ว แต่ที่เหนื่อยจนหอบก็เพราะผมน่าจะวิ่งสุดชีวิตเลย ใจผมว่าวิ่งไปหมด กลัวว่าแม่จะมาถึงบ้านก่อน ถ้าเป็นอย่างนั้นผมแย่แน่ๆ

พอพักหายใจหายคอแล้วผมก็เปิดประตูรั้วเข้าบ้าน ประตูไม่ได้ล็อก โลงใจไป แปลว่าแม่ยังไม่กลับมา ถ้าแม่มาแล้วแม่ต้องล็อกบ้านทุกครั้ง ถึงจะโล่งใจที่กลับมาบ้านก่อนแม่ แต่ผมก็ไม่ชอบใจที่พี่ปรานีเพื่อนบ้านที่แม่ให้มาอยู่เป็นเพื่อนพี่ที่อปรบกลับไปก่อนที่ผมจะกลับมา ผมรู้ว่าที่เขาไม่ล็อกประตูก็เพราะกลัวว่าผมจะเข้าบ้านไม่ได้ แต่ถ้าวระหว่างนี้มีโจรบุกเข้ามาในบ้านจะทำอย่างไร ผมแน่ใจว่าพี่ปรานีต้องกลับไปแล้ว เพราะเขาจะกลับบ้านเวลาสี่โมงตรงทุกวัน ไม่เคยอยู่เกินเวลาเลยไม่ว่าจะมีเหตุฉุกเฉินอะไรก็ตาม ถึงอย่างไรพี่ปรานีก็น่าจะรอให้ผมกลับมาก่อน ไม่ใช่ทิ้งให้พี่ชายผมอยู่คนเดียว ผมคิดว่าเขาไม่มีความเมตตาปรานีเหมือน

ชื่อของเขาเลย

“เฮ้ย!”

ผมวิ่งสุดฝีเท้าเมื่อเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นในบ้าน พี่ชายผมกำลังจะตกจากรถเข็น โชคดีที่ผมวิ่งเข้าไปรับตัวเขาไว้ได้ทัน ผมประคองเขาให้นั่งรถเข็นตามเดิม แล้วเอาหมอนใบเล็กยัดข้างลำตัวเพื่อให้เขานั่งถูกท่าและมั่นคงขึ้น ใจหายใจคว่ำหมดเลย ไม่อยากคิดเลยว่าถ้าผมมาไม่ทันจะเป็นอย่างไร

“พี่ท้อป ทำอะไรไม่ระวังเลย ตกลงมาจะทำยังไง”

“โทษทีแทน พี่คิดว่าจะเก็บได้” พี่ท้อปหน้าเสีย เขาเองก็คงใจหายเหมือนกัน

“ตกมาจริงๆ แทนก็เดือดร้อน”

ผมรู้ว่าไม่ควรต่อว่าพี่ท้อป ไม่มีใครอยากทำให้ตัวเองเจ็บตัวหรือถูก ยิ่งคนที่เ็นแบบพี่ท้อปเวลาพลัดตกหกล้มก็ยิ่งจะเจ็บกว่าคนอื่น แต่ถึงจะรู้ผมก็ห้ามปากตัวเองไม่ได้ บางทีปีศาจในตัวผมมันก็บังคับให้ปากทำงานเร็วกว่าความคิด ที่แย่กว่านั้นก็คือ คำพูดที่พูดออกไปมันก็ไม่ได้ตรงกับใจผมเลย

พี่ท้อปเป็นโรคกล้ามเนื้อลีบดูเซน^๑ เราอายุห่างกันห้าปี ตั้งแต่ผมจำความได้พี่ท้อปก็เดินไม่ค่อยไหว ต่อมาเขาก็ต้องนั่งอยู่บนรถเข็นคนพิการเกือบตลอดเวลา แขนขาของพี่ท้อปลีบเล็กไม่มีเรียวแรง พี่ชายผมกล้ามเนื้ออ่อนแรงก็จริง แต่เรื่องอื่นเขาก็เหมือนคนปกติที่อายุสิบหกปี

^๑ โรคกล้ามเนื้อลีบดูเซน (Duchenne Muscular Dystrophy : DMD) คือ โรคทางพันธุกรรมที่ทำให้กล้ามเนื้อเจริญผิดปกติ มีผลทำให้ผู้ป่วยมีกล้ามเนื้อลีบอ่อนแรงและเคลื่อนไหวลำบากมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งเสียชีวิตในที่สุด

ผมก้มเก็บลูกบอลเปาลมที่ตกอยู่คืนให้พี่ที่อปแล้วก็อดบ่นไม่ได้

“ทีหลังแทนไม่อยู่ไม่ต้องออกกำลังก็ได้”

“ก็พี่ไม่รู้จะทำอะไรนี่” พี่ตอบตอบเบาๆ

ผมรู้สึกว่ผมพลาด พูดอะไรที่ไม่ควรพูดอีกแล้ว ผมช่วยยกตัวพี่ที่อปขยับให้หนึ่งให้ดีกว่าเดิม เรามองหน้ากันไถ่ๆ ผมหลบตาพี่ชาย รู้สึกอยากขอโทษ แต่พอจะพูดก็พูดไม่ออก

“สอบเป็นไงบ้าง”

“ก็พอทำได้ฮะ” ผมตอบไม่ตรงกับความจริงนัก

ผมจะบอกพี่ชายได้อย่างไรว่าผมทำข้อสอบไม่ทันเพราะเผลอหลับในห้องสอบ และสาเหตุที่ผมนอนไม่พอก็เพราะพี่ที่อปนอนกรน ทุกทีเวลาเขานอนกรนผมต้องลุกขึ้นมาช่วยพลิกตัวเขาให้นอนตะแคง แต่เมื่อคืนผมง่วงมากเลยไม่ลุกขึ้นมา คิดว่าหลับหูหลับตานอนไปเดี๋ยวก็คงหลับไปได้เอง แต่มันไม่เป็นอย่างนั้น เวลานอนหงายพี่ที่อปก็ยิ่งกรนถี่ขึ้น กลายเป็นว่าผมนอนหลับๆ ตื่นๆ นานเป็นชั่วโมง สุดท้ายก็ต้องลุกขึ้นมาช่วยพี่ที่อปพลิกตัวอยู่ดี แล้วผมก็ได้นอนน้อยกว่าเดิมอีก

“แทน ไปอาบน้ำเร็ว”

คำพูดของพี่ที่อปช่วยเตือนสติผม ผมต้องรีบไปอาบน้ำก่อนที่แม่จะกลับมา เพราะทุกทีผมจะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าทันทีที่กลับมาถึงบ้าน ถ้าแม่มาเห็นชุดนักเรียนเปื้อนดินอย่างนี้ละก็...ผมไม่รอดแน่

ผมรีบวิ่งไปที่ห้องนอนซึ่งอยู่ชั้นล่างของบ้าน หยิบผ้าเช็ดตัวแล้วเข้าห้องน้ำไปจัดการตัวเองทันที

ผมอาบน้ำฟอกสบู่อย่างพิถีพิถันและไม่ลืมสระผม ผมต้อง

รอบคอบที่สุดเพราะแม่ผมจู้จุกดีกว่าใคร ถ้ามีกลิ่นดินกลิ่นหญ้าหลงเหลืออยู่ แม่ต้องจับได้ว่าผมอยู่ซุ่มบอกล่อที่โรงเรียนแน่ๆ ถ้าเป็นอย่างนั้นผมก็คงไม่ได้สัมผัสสนามฟุตบอลอีกเลย

อาบน้ำแต่งตัวเสร็จผมก็รีบออกมาจากห้อง แม่มาแล้วจริงๆ ด้วย แม่คงแวะไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เกตในศูนย์การค้าใกล้บ้านเรา ผมเห็นถุงกระดาษที่มีตราสัญลักษณ์ของที่นี่วางอยู่บนโซฟา ปกติแม่จะซื้อแต่ของกินของใช้ ไม่ค่อยซื้ออะไรที่ใส่มาในถุงกระดาษแบบนี้ ผมมองเข้าไปในถุงเห็นกล่องที่ห่อด้วยกระดาษห่อของขวัญด้วย

“ของใครเธอ”

ผมถามพี่ท็อป เขายังไม่หันตอบแม่ก็เดินออกมาจากห้องครัว พร้อมถาดที่มีขนมบัวลอยสองถ้วย

“แทน ขยันตีวงบ้านปิดเทอมจนลืมกินของว่างกันเลยเธอลูก”

ผมงงอยู่ชั่วขณะว่าแม่พูดเรื่องอะไร พอหันไปมองพี่ท็อป เขาก็ยิ้มแล้วหลุกตาให้ผม ผมถึงได้เดาออกว่าพี่ท็อปคงหาซื้ออ้างมาบอกแม่ว่าทำไมผมถึงมาอาบน้ำเอาตอนที่แม่มา พี่ท็อปนี่หาเหตุผลเก่งชะมัด นอกจากผมจะไม่โดนดุแล้วแม่ยังชมว่าผมขยันเรียนอีกด้วย นี่ถ้ารู้ว่าผมทำข้อสอบเลขไม่ทันแม่จะว่าอย่างไรนะ คงบ่นว่าเสียชื่อครูสอนวิชาคณิตศาสตร์อย่างแม่แน่ๆ เลย

เมื่อแม่วางขนมบัวลอยสองถ้วยลงบนโต๊ะกินข้าว ผมถึงนึกขึ้นมาได้ว่าผมทำให้พี่ท็อปอดกินของว่างตอนบ่าย เขาคงหิวไม่น้อยเลย ทุกทีเวลากลับจากโรงเรียนผมก็จะหิวชก พออาบน้ำแล้วก็จะตรงไปที่ตู้เย็นแทบจะทันที วันนี้ผมมัวแต่ตื่นเต้นกับฟุตบอลจนลืมหิว แต่ผมคิดว่าพี่ท็อปน่าจะหิวเพราะชีวิตเขาไม่มีอะไรให้ตื่นเต้น

มากนัก

ผมรีบเซ็นรทพาทิชายไปที่โต๊ะกินข้าว เมื่อเทียบรทเซ็นเข้ากับโต๊ะกินข้าวดีแล้วผมก็เอาที่รองข้อศอกมาให้พี่ท้อปวางแขน ที่รองข้อศอกเป็นไม้มีลักษณะเป็นร่องเหมือนรางน้ำ มีไม้สองอันเป็นเหมือนเสาค้ำอยู่ด้านล่างและมีแผ่นไม้สี่เหลี่ยมเป็นฐานสำหรับตั้งเสา พอทำที่รองข้อศอกอันนี้เพื่อให้พี่ท้อปใช้เป็นที่พักข้อศอก ช่วยให้เขากินข้าวได้เองโดยไม่ต้องใช้แรงในการยกช้อนมากนัก ผมจับแขนของพี่ท้อปวางบนที่รองข้อศอกให้ถนัด แล้วเอาช้อนประจำตัวใส่ในมือเขา ช้อนประจำตัวของพี่ท้อปเป็นช้อนที่มีด้ามยาวและหนักนิดหนึ่ง ถ้าพี่ท้อปใช้ช้อนสแตนเลสหรือช้อนพลาสติกเบาๆ มีหวังช้อนหลุดมือหล่น หรือไม่ก็ตักอาหารกระเด็นไปทั่ว เพิ่งงานทำความสะอาดให้ผมอีกแน่ๆ

“แทน สระผมแล้วทำไมไม่เช็ดผมให้แห้งล่ะลูก เดี่ยวก็เป็นหวัดหรอก” ผมกำลังจะดีใจที่แม่เป็นห่วงผมอยู่แล้วเชียว ถ้าแม่ไม่พูดต่อว่า “เดี๋ยวพี่เขาติดหวัดจะยุ่งกันใหญ่”

แม่เป็นอย่างนี้ทุกที แม่ไม่เคยรู้ว่าผมรู้สึกอย่างไร

“แทน คินนี่อย่าลืมหากายภาพให้พี่เขานะลูก แทนขออ่านหนังสือสอบสองวันแล้ว วันนี้ห้ามเว้นนะ เดี่ยวพี่เขาปวดขา”

แม่ไม่เห็นจำเป็นต้องบอกเลย ผมรู้อยู่แล้วว่าถ้าไม่ได้ออกกำลังกายหลายๆ วัน ขาของพี่ท้อปจะยังไม่มีกำลัง และเขาจะยังปวดขา

“ไม่ขนาดนั้นหรอกฮะแม่ ให้น้องพักบ้างก็ได้”

“ไม่ต้องพักหรอก เดี่ยวแทนทำให้” ผมตอบออกไปในที่สุด

ความจริงผมก็เหนื่อย อยากพักอย่างพี่ท้อปบอก แต่ถ้าต้องฟังแม่บ่นยืดยาว ผมยอมออกแรงช่วยพี่ท้อปยกเตียงยกขา

เสียดีกว่า

“อย่างนี้มันก็เหมือนโกงนะแทน”

นั่นไง ผมว่าแล้วว่าพีที่อปต้องพูดแบบนี้ เมื่อผมเล่าเรื่องในสนามฟุตบอลให้เขาฟังหลังจากที่เราเข้าห้องนอนกันแล้ว

“แทนไม่ได้โกงซะหน่อย โอมโกธแล้วมาเตะแทนเองนี่”

ผมยังยืนยันความคิดของตัวเองขณะที่นัดขาให้พีที่อป ผมใส่อารมณ์ไปที่มือมากไปหน่อย คนที่นอนให้นัดก็เลยร้องไห้อีก

“ขอโทษอะ” ผมบอก นึกแปลกใจตัวเองเหมือนกันที่พูดขอโทษออกไปได้ง่ายๆ

“พีที่หมายถึงถ้าแทนใช้ฝีมือ แทนก็เลี้ยงหลบเข้าไปยิงได้อยู่แล้ว มันเท่กว่าตั้งเยอะนะ”

ที่พีที่อปพูดก็ถูก ความจริงผมก็รู้อยู่แก่ใจว่าการใช้วิธีนี้มันไม่ค่อยขาวสะอาด ที่ผ่านมาก็แค่เข้าข้างตัวเอง ผมรู้สึกแค้นนิดหน่อย ผมควรจะคิดแบบสุภาพบุรุษเหมือนพี่ชายของผมถึงจะถูก

“แทนไม่ใช่คุณแกรี่แสนดีนี่นา” ผมโผล่ออกไปเพราะเชิงการกระทำของตัวเอง

พีที่อปมีนักเตะในดวงใจชื่อ แกรี่ ลินเกอร์ เป็นนักฟุตบอลทีมชาติอังกฤษเมื่อประมาณสามปีก่อน พีที่อปเกิดไม่ทันหรอก พวกเรารู้จักเขาเพราะพ่อผมเป็นแฟนบอลทีมชาติอังกฤษ พีที่อปบอกว่าพ่อเคยเล่าให้เขาฟังว่านักเตะคนนี้ไม่เคยได้ใบเหลืองหรือใบแดงเลยตลอดชีวิตนักฟุตบอลของเขา พีที่อปประทับใจมากที่คุณแกรี่ไม่เคยแม้แต่ได้รับใบเหลืองสักใบ แปลว่าเขาเล่นฟุตบอลโดยไม่เคยทำฟาล์วใครจนโดนกรรมการเตือนเลย

“มันมหัศจรรย์มากนะแทน” พี่ท้อบอกผมตอนที่เล่าเรื่องนี้ให้ฟัง ผมก็คิดว่าคุณแกรี่เป็นสุภาพบุรุษที่สุดในโลกเลย พ่อยังเล่าอีกว่าคุณแกรี่ได้รับฉายาว่า ‘Mr. Nice Guy’ หมายถึงผู้ชายแสนดี ตั้งแต่วันที่พ่อเล่าเรื่องนี้ให้ฟังพี่ท้อปก็เริ่มศึกษาประวัติของนักฟุตบอลคนนี้ พอพี่ท้อปรู้ว่าคุณแกรี่เล่นอยู่ในทีมสโมสรทอตแนมฮอตสเปอร์ของอังกฤษ พี่ท้อปก็ตามเชียร์ทีมสโมสรนี้ตลอดมา ทำให้ผมกลายเป็นแฟนฟุตบอลของทีมนี้ไปด้วย

“แทนก็เป็นน้องชายแสนดีของพี่นะ พี่อยากจะแข็งแรงกว่านี้แทนจะได้มีเวลาเป็นของตัวเอง ไปทำอะไรที่อยากทำบ้าง”

พี่ท้อปหน้าเศร้า ผมรู้ว่าเขาเสียใจ ผมอยากจะบอกเขาว่าตอนนี้ผมก็มีโอกาสจะทำอะไรที่อยากทำแล้ว แต่ผมก็ไม่ว่าจะพูดดีหรือเปล่า มันอาจจะทำให้เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นในบ้าน ซึ่งผมไม่อยากจะเป็นอย่างนั้น

“มีอะไรใช่ไหม” พี่ท้อปถามผม เขาต้องอ่านใจผมออกแน่ๆ เลย

“มีอะไรก็บอกพี่ได้นะแทน”

ผมตัดสินใจเล่าเรื่องที่ครูกรีซวนผมไปคัดตัวเข้าทีมฟุตบอลของเขตการศึกษาให้พี่ชายฟัง พี่ท้อปตื่นเต้นอย่างเห็นได้ชัดเลย ผมว่าถ้าเขาลุกขึ้นมาทำอะไรได้ เขาคงลุกขึ้นมาแล้ว

“ไปสิแทน แทนทำได้อยู่แล้ว”

“แม่จะให้ไปเหรอ ขนาดอยู่ซ้อมบอลยังต้องแอบเลย” ผมพูดแล้วก็ถอนใจออกมาเอง

“ใจเย็นๆ นะ พี่จะหาทางพูดกับแม่ให้ ไปแค่วันเดียว แม่คงไม่ว่าหรอก”

“จริงนะฮะ” ผมชักจะตื่นเต้นและมีประกายความหวังขึ้นมา

แล้ว

ฟี่ท็อบบอกว่าเขาจะหาเวลาเปิดดูคลิปการฝึกทักษะฟุตบอลแบบต่างๆ แล้วเอามาแนะนำผม ผมบอกเขาไปตามตรงว่าผมไม่ค่อยได้ซ้อมเลยไม่มั่นใจในความสามารถของตัวเอง ฟี่ท็อบบอกว่าเขาจะทำปายนำโซค่อนใหม่ให้ผม สำหรับนำโซคเรื่องฟุตบอลโดยเฉพาะ

ถ้าสิ่งที่ชอบที่สุดในชีวิตของผมคือการได้เล่นฟุตบอล สิ่งที่ชอบที่สุดในชีวิตของฟี่ท็อบก็คือการวาดรูป ฟี่ท็อบวาดรูปเก่งมาตั้งแต่เด็กแล้ว เขาบอกว่ามันเป็นสิ่งเดียวที่เขาทำได้ดี เมื่อก่อนฟี่ท็อบยังนั่งทรงตัวได้เขาจะใช้เวลาในช่วงกลางวันวาดรูป แต่ตอนนี้ฟี่ท็อบนั่งทรงตัวไม่ค่อยอยู่ ต้องใช้วิธีนอนคว่ำเอาหมอนหนุนลำตัวให้สูงขึ้นพอที่เขาจะวาดรูปได้สะดวก ฟี่ท็อบรู้สึกว่าการนอนวาดรูปในท่านี้อาจจะทำให้คนที่มาเห็นรู้สึกสมเพชเวทนา เขาก็เลยวาดรูปเฉพาะตอนที่อยู่ในห้องนอน ถึงแม้ว่าที่ห้องรับแขกจะมีโซฟายาวที่ฟี่ท็อบนอนวาดรูปได้ เขาก็ไม่ทำ

ผมไม่ชอบคำว่า “สมเพชเวทนา” ที่ฟี่ท็อบใช้เลย ผมรู้ว่ามันมาจากคำสองคำ คือคำว่า “สมเพช” และคำว่า “เวทนา” เวลาเราพูดว่า “น่าสมเพช” กับพูดว่า “น่าเวทนา” มันทำให้คนที่ถูกพูดไส้หน้ารู้สึกแย่มากๆ คำแรกนะแยกว่าคำหลังเยอะเลย ผมรู้สึกว่าเวทนาก็คงคล้ายๆ กับสงสาร มันยังพอเข้าใจได้ แต่สมเพชมันเหมือนทั้งสงสารและเศร้าใจในชะตากรรมของคนคนนั้นในเวลาเดียวกัน ผมว่ามันไม่ยุติธรรมเลย คนที่เจ็บป่วยก็รู้สึกเศร้าอยู่แล้วที่ทำอะไรๆ ไม่ได้เหมือนคนอื่น แล้วคนอื่นยังจะไปตอกย้ำความรู้สึกให้เขาเศร้ากว่าเดิมอีก เวลาฟี่ท็อบพูดคำนี้ผมก็เคยนึกอยากจะห้ามเขา แต่ก็กลัวจะเป็นการไปเน้นย้ำให้เขารู้สึกแบบนั้นมากขึ้นไป

อีก ผมเลยเลือกไม่พูดดีกว่า ผมไม่เคยรู้สึกแยๆ อย่างนั้นกับพี่ที่ท็อป ผมอาจจะสงสัยเขาเวลาเห็นเขาเจ็บ หรือเห็นใจเขาเวลาเขาต้องพยายามออกแรงทำอะไรที่เป็นเรื่องง่ายๆ สำหรับผม แต่ผมรับรองได้เลยว่ามันไม่ใช่ความรู้สึกสมเพศเวทนา ผมไม่เห็นว่ามันจะน่าเศร้าสลดใจอะไรขนาดนั้น พี่ชายผมก็แค่ว่า ไม่ค่อยมีแรงเคลื่อนไหว เขาตัวผอม แขนขาลีบ พุงก็โป่งไปหน่อยเท่านั้นเอง

“พี่ยังไม่่วงเลย แทน่วงหรือยัง”

“ยังฮะ”

“จั้นมาออกแบบป้ายนำโชคสำหรับไปคัดตัวกันเถอะ เดี่ยวค่อยทำกายภาพต่อก็ได้ ถ้าง่วงก็นอน แม่ไม่รู้หรอก”

พี่ท็อปเปลี่ยนเป็นกระซิบตอนท้ายประโยค ผมชอบเวลาที่พี่ชายทำเสียงแบบนี้ มันเหมือนเรากำลังจะแอบทำอะไรสนุกๆ กัน

ผมไม่รอช้า จัดการเอาหมอนสองใบมาวางซ้อนกันข้างตัวพี่ท็อป ในตำแหน่งที่กะว่าจะตรงกับหน้าอกของเขา แล้วพลิกตัวพี่ชายให้ตะแคงแล้วค่อยๆ ค่อยๆ ลงบนหมอน ช่วยจัดทำให้เขาถนัดและสบายขึ้น จากนั้นผมก็หยิบสมุดวาดเขียนและดินสอมาวางให้เขา ผมตื่นเต้นกับการจะได้ช่วยพี่ท็อปออกแบบป้ายนำโชคอันใหม่จนเกือบลืมเอาหมอนรองขาและเอาถุงทรายวางทับที่ก้นเขา หมอนจะช่วยให้อาอยู่ในการทำที่เหมาะสม ส่วนถุงทรายจะช่วยให้อกนุ่มนวลที่ยึดเหยียดออกได้ง่ายขึ้น

“แทนอยากให้มีรูปอะไรบ้าง ลูกฟุตบอลหรือรองเท้าสตั๊ด^๒ ดี”

^๒ รองเท้าสตั๊ด (มาจากคำว่า stud หมายถึง ปุ่มเหล็ก) ในที่นี้หมายถึง รองเท้าที่มีปุ่มเหล็กที่พื้นรองเท้า ใช้สำหรับเตะฟุตบอลโดยเฉพาะ

“อะไรก็ได้ล่ะ” ผมบอก

“ฟீท็อบเขียนอะไรก็ได้สวไปหมด’ ผมแค่คิดแต่ไม่ได้พูดออกไป เพราะกลัวว่าฟี่ท็อบจะหาว่าผมแก้งยอ เขาชอบคิดว่าคนอื่นชื่นชมเขาเพราะความสงสารอยู่เรื่อย

“มีถ้วยรางวัลด้วยดีไหม”

“แทบยังไม่ได้ไปแข่งบอลชิงถ้วยนะฮะ นี่แค่คัดตัว”

“นี่ก็ออกแล้ว วาดรองเท้าทองคำดีกว่า นักเตะแข้งทองจะได้ผ่านการคัดตัว”

“รองเท้าทองคำ แทนขอบชะ ดาวซัลโว” ในฟุตบอลโลกจะได้รองเท้าทองคำ”

“นั่นพี่จะลองวาดดูก่อนนะ พรุ่งนี้ค่อยเอาจริง”

ผมเดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือแล้วหยิบป้ายนำโชคที่สวมไปโรงเรียนวันนี้ขึ้นมาดู มันเป็นรูปนกฮูกยิ้ม ฟี่ท็อบบอกว่านกฮูกเป็นสัญลักษณ์ของความชาญฉลาด อวล์ นกฮูกในเรื่อง วินนี่-เดอะ-พูห์ หรือ เอ็ดวิก ลัทธิ์เลี้ยงของพอมดน้อยแฮร์รี่ในเรื่อง แฮร์รี่ พอตเตอร์ ก็ล้วนแต่ฉลาดทั้งนั้น ฟี่ท็อบบอกว่าที่นกฮูกยิ้มก็เพราะข้อสอบมันง่ายมากจนนกฮูกยิ้มได้

ผมยิ้มกับป้ายนกฮูกยิ้มนำโชค ปากก็พูดไปว่า “รองเท้าทองคำ รองเท้าทองคำ ต้องสวยแน่เลย”

ฟี่ท็อบยิ้มอยู่เฉยๆ ผมรู้ ถึงเขาจะไม่หันมาก็เถอะ ผมรู้สึกว่าการกลืนอายความสุขขอบอวลอยู่ในห้องนอนของเรา แต่กลืนอายนั้น

^๓ ดาวซัลโว หมายถึง นักฟุตบอลที่ยิงประตูได้มากที่สุดในการแข่งขันฟุตบอลแต่ละรายการ จำนวนนี้มีที่มาจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า Salvo หมายถึง การยิงปืนหลายกระบอกพร้อมกันหรือการระดมยิง

ลอยหายไปทันทีที่เราได้ยินเสียงเคาะประตู

แม่เปิดประตูเข้ามาดูพวกเราแล้วบอกว่าดีแล้วทำไมยังไม่
นอน แม่พูดจบก็ออกจากห้องไป ผมโล่งใจที่แม่ไม่สงสัยอะไร แต่
ยังไม่ทันไร แม่ก็เปิดประตูเข้ามาในห้องอีกครั้งแล้วบอกผมว่า

“แทน แม่ลืมบอกไปว่าโรงพยาบาลโทร. มาเลื่อนนัดลูงหมอ”

ลูงหมอคือหมอประจำตัวของพี่ที่อุป ผมหันไปตั้งใจฟังแม่
เพราะผมต้องเป็นคนพาพี่ที่อุปไปโรงพยาบาลตามนัด

“เลื่อนนัดเป็นวันที่สิบห้าเดือนหน้านะ”

‘วันที่สิบห้าเดือนหน้า’ คำพูดของแม่วนเวียนอยู่ในหัวของผม
ผมไม่แน่ใจว่าผมได้พูดออกไปว่า “อะไรนะ” หรือเปล่า ถ้าผมพูด
ออกไปมันก็คงเขามากๆ ผมรู้สึกใจหาย ผมได้ยินว่าแม่พูดอะไร
ต่อไปอีกสองสามคำ แต่ผมไม่เข้าใจว่าแม่พูดอะไร ผมหมายถึงว่า

ผมได้ยินเสียงแม่แต่ไม่เข้าใจเรื่องที่แม่พูด สมองผมไม่รับรู้อะไรเลย หลังจากคำว่า “วันที่สิบห้าเดือนหน้า” ผมก็รู้อยู่แค่เรื่องเดียว

ผมรู้แค่ว่าวันถัดวันเข้าทีมฟุตบอลของเขตการศึกษาตรงกับวันที่หมอนัดพี่ที่อุป

ความฝันของผมจบลงแล้ว...

๓

เพื่อนใหม่ของผม

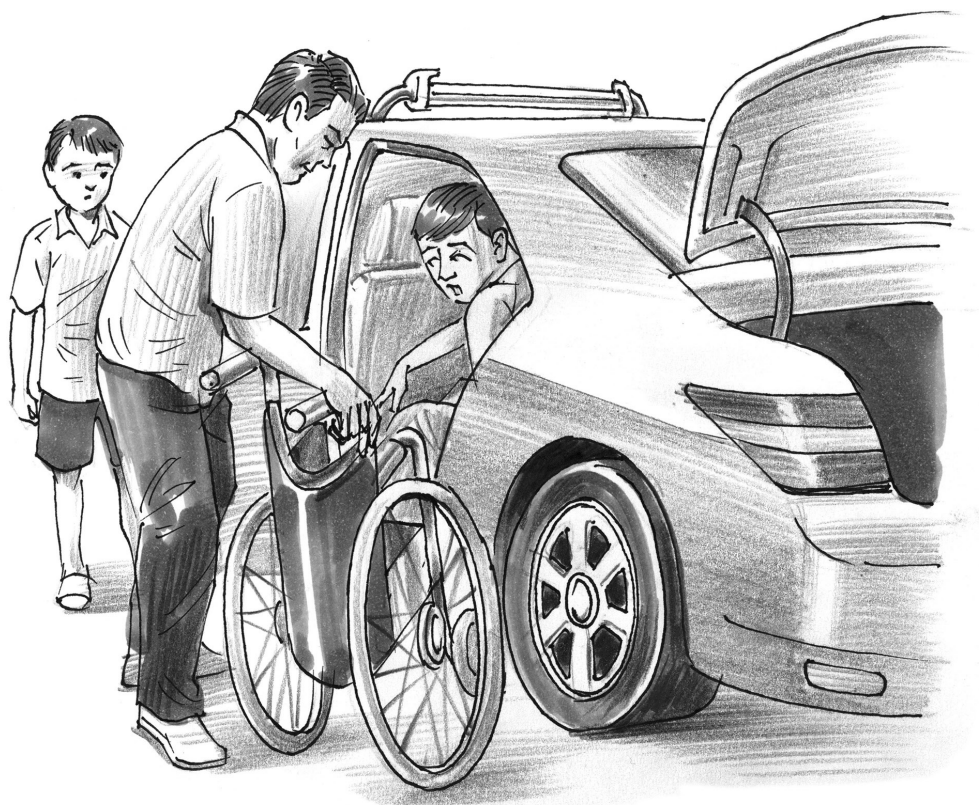
และแล้ววันนี้ก็มาถึง

วันที่พี่ท็อปจะต้องไปโรงพยาบาล และผมไม่แน่ใจว่าจะไปคัดตัวดีไหม ผมอาบน้ำแต่งตัวให้พี่ท็อปแล้วก็ย้ายตัวเข้ขึ้นมานบนรถเข็น ผมอุ้มกึ่งลากพี่ท็อปขึ้นมานั่งบนรถเข็นโดยให้เขาช่วยออกแรงเท่าที่ทำได้ ช่วยยกขาเข้ขึ้นวางบนที่รองเท้า ผมจะเข้็นรถพี่ท็อปออกไปจากห้องต่างๆ ที่ยังไม่ได้ปลดล็อกล้อรถเข็นเลย ในใจผมคิดอะไรหลายอย่าง คิดสับสนวุ่นวายไปหมดระหว่างสิ่งที่ควรทำกับสิ่งที่ไม่ควรทำ

“พี่ท็อปแน่ใจหรือว่าไปคนเดียวได้” ผมถามพี่ชายเป็นครั้งที่สามแล้ววันนี้ เขายิ้มและเกือบจะหัวเราะผม

“พี่บอกแล้วไงว่าไม่ได้ไปคนเดียว พี่นั่งรถไปกับลุงสมพรแล้วจะไปเจอกับซัชที่โรงพยาบาล”

ลุงสมพรคือคนขับรถแท็กซี่พาประจำที่พ่อจะเรียกให้มารับส่งเวลาที่เราสองคนต้องไปโรงพยาบาล ลุงสมพรจะขับรถไปส่งเราแล้วลุงก็จะไปวิ่งรถ เมื่อพี่ท็อปตรวจรักษาเสร็จในตอนบ่าย ลุงก็

จะมารับกลับจากโรงพยาบาลตามเวลาที่นัดกันไว้ ส่วนพีซซ์ หรือ พีซซ์รินทร์ คือเพื่อนสนิทที่สุดของพีทอป แม้ว่าพีชายผมจะออกจากโรงเรียนตั้งแต่อ่อนจบประถมศึกษา แต่เขาสองคนก็ยังสนิทกัน พีทอปเรียนจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่หก พอถึงกลางเทอมสอง เขาก็เดินไม่ไหว พ่อเลยขอให้ครูที่โรงเรียนมาสอนพิเศษที่บ้าน ในวันหยุด แล้วให้เขาไปสอบปลายภาคร่วมกับเพื่อนๆ แล้วเมื่อจบปีการศึกษาทางโรงเรียนก็ออกใบรับรองว่าพีทอปเรียนจบระดับประถมศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ตั้งแต่พีทอปไปเรียนไม่ไหว เพื่อนๆ ของเขาก็ค่อยๆ หายหน้าไปทีละคน เหลือแต่พีซซ์นี่แหละที่ยังมาเยี่ยมมาหาพีทอปอยู่เสมอ

“แล้วพีซซ์เขาจะไปแน่ๆ เหรอฮะ” ผมยังเป็นห่วงพีชายอยู่

“ไปสิ พีเคยโกหกแทนหรือไง ไม่ต้องห่วงหรือหน้า ที่โรงพยาบาลก็มีหมอมีพยาบาลนะ เขาไม่ปล่อยให้พีเป็นอะไรหรอก”

ผมคิดตามพีทอปแล้วก็เชื่อเขา ทุกครั้งที่ผมไปโรงพยาบาลกับเขา พอไปถึงก็ยื่นใบนัด รับบัตรคิวตรวจ นั่งรอจนกว่าที่พยาบาลจะมาเรียกเมื่อถึงคิว หลังจากนั้นก็เข้าไปตรวจ ส่วนมากลุงหมอก็จะถามพีทอปว่าอาการเป็นอย่างไรบ้างในระหว่างที่ไม่ได้มาหาหมอ ลุงหมอมักจะเป็นห่วงเรื่องเป็นหวัดเพราะปอดของพีทอปไม่ค่อยดี ถ้าเป็นหวัดปอดก็จะอักเสบได้ง่าย ถ้าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงจากการตรวจครั้งก่อนลุงหมอก็จะสั่งยาเหมือนเดิม หลังจากตรวจแล้วผมก็จะพาพีชายไปหาที่นั่งกินข้าวกลางวันที่โรงอาหารของโรงพยาบาล แม่จะเป็นคนทำอาหารกล่องไปให้เรากิน เพื่อที่ผมจะได้ไม่ต้องทิ้งพีทอปไว้คนเดียวตอนไปซื้อข้าว ตอนบ่ายหลังจากนั่งพักให้อาหารย่อยแล้วผมก็จะพาเขาไปทำกายภาพบำบัด ด้วยการออกกำลังกายในสระว่ายน้ำ จะว่าไปก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง

แต่ผมก็อดคิดไม่ได้ว่าแผนการนี้มันเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง

พี่หือบเห็นผมเสียใจที่จะไม่ได้ไปตัดตัว เขาก็เลยคิดแผนการนี้ขึ้นมา แผนการก็คือเขาจะไปโรงพยาบาลกับลุงสมพรแล้วให้พี่ซซไปรอรับและคอยดูแลเขาที่โรงพยาบาล ผมก็ไปตัดตัวและต้องกลับมาบ้านให้ทันรับพี่หือบลงจากรถตอนเขากลับมา

“แค่นี้ก็เรียบร้อยแล้ว พ่อแม่ไม่รู้หรอก”

พี่ชายบอกผมอย่างนี้ ตอนที่เขาบอกแผนนี้เขาทำเหมือนว่า มันง่ายนิดเดียว แต่จนถึงตอนนี้ผมก็ยังกลัวว่าอะไรๆ มันจะไม่ง่ายอย่างที่พี่หือบคิด

“อย่าคิดมากน่าแทน” พี่หือบอ่านใจผมได้อีกแล้ว

“ถ้าไม่ทำแบบนี้ แทนก็อดไปตัดตัวนะ”

พอพี่หือบพูดแบบนี้ ผมก็หมดปัญญาจะคัดค้านอะไรอีก

อีกห้าวันที่ก็จะถึงเวลาที่นัดให้ลุงสมพรมารับ ผมตรวจดูอีกครั้งว่าเอาของที่พี่หือบต้องเอาไปโรงพยาบาลใส่ในกระเป๋าให้เขาครบหรือยัง พี่หือบบอกว่าผมตรวจดูตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว เขาข่าที่ผมตรวจดูของซ้ำแล้วซ้ำอีก ผมไม่ชอบใจที่เขาข่าทั้งๆ ที่ผมทำเพราะหวังดี พี่หือบเตือนผมว่าอย่าลืมหาป้ายนำโชคไปใช้ในวันสำคัญด้วย ผมดึงป้ายห้อยคอที่ซ่อนไว้ในเสื้อพละออกมาให้เขาดู

ป้ายกระดาษวาดเขียนเคลือบพลาสติกใบนี้ขนาดเกือบเท่าฝ่ามือของผม มีรูปธงห้าสีตัดทองคำที่พี่หือบระบายสีไล่สีน้ำหมึกและตัดเส้นอย่างสวยงาม ที่พิเศษก็คือบนธงห้ามีอักษรย่อ **TS** ย่อมาจากชื่อเล่นและชื่อจริงของผม แทน ศรณัญ พี่หือบบอกว่าเหมือนพวกดาราสาวที่ชอบเรียกตัวเองด้วยชื่อเล่นตามด้วยชื่อจริง มันทำให้ผมรู้สึกว่าเป็นธงห้าทองคำของผมคนเดียวจริงๆ

รถแท็กซี่ของลุงสมพรแล่นมาจอดที่หน้าบ้านตรงเวลาเป๊ะ

ลุงสมพรลงมาช่วยอุ้มพี่ที่อปปี้ขึ้นรถและยกรถขึ้น ผมช่วยยกกระเป๋าใส่รถ ผมบอกลุงว่าเพื่อนของพี่ที่อปปี้จะรออยู่ที่โรงพยาบาล ลุงสมพรสงสัยว่าทำไมผมไม่ไปด้วย พี่ที่อปปี้ช่วยตอบแทนว่าเพื่อนของเขาดูแลเขาได้ ลุงแกก็ไม่ว่าอะไร ก่อนที่ลุงสมพรจะออกรถ ผมบอกพี่ที่อปปี้ให้ระวังตัวดีๆ ส่วนพี่ที่อปปี้ก็บอกว่าให้ผมตั้งใจทำให้ดีที่สุด

ผมหวังว่าทุกอย่างจะราบรื่นอย่างที่หวังไว้

ผมมาถึงโรงเรียนก่อนเวลาเริ่มคัดตัว

ครูกรีซกำลังประกาศให้นักเรียนที่มาคัดตัวเข้าทีมฟุตบอลของเขตการศึกษาไปลงชื่อที่ห้องนั้นหนาการ พอได้เลขประจำตัวแล้วให้ไปรอที่สนามฟุตบอลเพื่อแบ่งกลุ่มคัดเลือก เมื่อมารวมกับคนอื่นที่สนามผมถึงได้รู้ว่ากลุ่มของผมมีวินคนเดียวที่อยู่โรงเรียนเดียวกัน นอกนั้นเป็นเพื่อนต่างโรงเรียนทั้งนั้นเลย ดูจากสีหน้าวินไม่ค่อยพอใจเท่าไรที่อยู่กลุ่มเดียวกับผม แต่ก็ช่างเถอะ ผมไม่อยากสนใจ ผมต้องจดจ่ออยู่กับภารกิจการคัดตัว

ครูที่เป็นกรรมการประจำกลุ่มบอกให้เราอบอุ่นร่างกาย หลังจากนั้นก็อธิบายว่าช่วงเช้าจะเป็นการทดสอบสมรรถภาพร่างกายของแต่ละคน โดยจะมีฐานการทดสอบต่างๆ ให้แต่ละกลุ่มหมุนเวียนกันไปทดสอบ ส่วนในช่วงบ่ายจะเป็นการทดสอบการเล่นเป็นทีม

การทดสอบแรกของกลุ่มเราคือการเตะบอล ผมทำได้ไม่ดีนัก วินทำได้พอๆ กับผม แต่มีเด็กคนหนึ่งเตะบอลได้นานมาก ไม่เฉพาะแต่สมาชิกในกลุ่มเราที่ตื่นเต้นกับผลงานของเขา ขนาดคนที่อยู่กลุ่มอื่นก็ยังหันมามองด้วยความทึ่ง

“นายเก่งจัง” ผมชมเขาเมื่อเขาแสดงผลงานเสร็จแล้วมานั่ง
ลงข้างๆ ผม

“เราเก่งอยู่อย่างเดียวนี่แหละ” เพื่อนใหม่ต่างโรงเรียนบอก
หลังจากนั้นเราก็ทำความรู้จักกัน เพื่อนใหม่บอกว่าเขาชื่อ
นก

“นายไม่รังเกียจเราเหรอ ใครเห็นหน้าเรา เขาก็ไม่ชอบเรา
ทั้งนั้นแหละ” นกถามผม

ตอนแรกผมไม่เข้าใจว่าทำไมผมถึงต้องรังเกียจเขา แต่พอ
นกเอียงหน้าอีกด้านหนึ่งให้ดูผมก็เข้าใจ นกมีแผลเป็นที่แก้มขวา
เป็นทางยาวเหมือนโดนกรีด

“ไม่หรอก มันไม่เห็นเกี่ยวอะไรกับฟุตบอลนี่” คำพูดของผม
ทำให้เพื่อนใหม่ยิ้มออกมาได้

การทดสอบต่อไปคือการเลี้ยงบอลซิกแซ็กผ่านกรวยซึ่งผม
ทำได้ดีกว่าการเตะบอล นกชมว่าผมทำเวลาได้ดี ระหว่างที่รอ
เพื่อนคนอื่นทดสอบเราก็ได้คุยกัน นกบอกว่าบ้านเขาอยู่ในชุมชน
ริมแม่น้ำ ถ้าข้ามเรือไปจากท่าเรือใกล้ๆ โรงเรียนของผมก็อยู่ไม่
ไกลนัก เขาอาศัยอยู่กับลุงและป้า นกบอกว่าครูที่โรงเรียนของเขา
ชวนเขามาเล่นฟุตบอลและบอกเขาว่าฟุตบอลจะช่วยให้ชีวิตของเขา
ดีขึ้น แต่เขาไม่เชื่อว่าจะเป็นแบบนั้น

“ทำไมล่ะ”

“ชีวิตคนอย่างเราเลือกไม่ได้หรอก นายคงไม่เข้าใจ”

“เข้าใจสิ ทำไมเราจะไม่เข้าใจ เราอยากเล่นบอลบ่อยๆ ก็ไม่
ได้เล่น เพราะมีความจำเป็นที่เลือกไม่ได้เหมือนกัน”

“มันไม่เหมือนกันหรอก ช่างมันเถอะ ยังไงเราก็ชอบฟุตบอล
เหมือนกัน เราเป็นเพื่อนกันก็พอแล้ว จริงไหม”

ผมพยักหน้ารับ แล้วเราสองคนก็จับมือเป็นเพื่อนกัน

กว่าจะทดสอบสมรรถภาพร่างกายครบทุกฐานก็เกือบเที่ยง

แล้ว ครูให้พวกเราหาที่ว่างร่มๆ นั่งกินข้าวกันตามสบาย ผมเห็นวินไปนั่งกินร่วมกับกลุ่มเพื่อนทีมฟุตบอลโรงเรียนที่ม้าหินช้างตึกเรียน ตอนแรกผมคิดว่าจะตามเขาไป แต่พอนึกถึงหน้าบึ้งๆ ของเขา ก็เปลี่ยนใจชวนกันไปนั่งกินข้าวใต้ต้นไม้แทน

วันนี้ที่โรงอาหารไม่มีอาหารจัดไว้ให้เพราะเป็นช่วงปิดเทอม นักเรียนต้องไปซื้ออาหารแถวหน้าโรงเรียนกินเอง บางโรงเรียนก็เตรียมอาหารมาให้ให้นักเรียนที่มาคัดตัว ส่วนผมโชคดีหน่อยที่แม่คิดว่าผมพาพี่ที่ออกไปโรงพยาบาลก็เลยเตรียมข้าวกล่องมาให้เหมือนทุกครั้ง พอเปิดฝากล่องข้าวออกดูผมก็นึกเอือมขึ้นมาทันที แม่ทำไข่เจียวหมูสับมาให้ผมอีกแล้ว ถึงผมจะชอบไข่เจียวหมูสับชอบเกรียมๆ ฝีมือแม่ก็จริง แต่กินบ่อยๆ มันก็เอือมได้เหมือนกัน ทุกครั้งเวลาที่ผมพาพี่ที่ออกไปโรงพยาบาลหรือดูเล่นที่ต๊อบได้ถูกใจพ่อแม่ แม่ก็จะทำไข่เจียวหมูสับให้ผมกิน จนบางครั้งผมก็รู้สึกว่ไข่เจียวกลายเป็นคำจ้าง

“ข้าวของนายน่ากินจัง” นกบอก เขามองข้าวกับไข่เจียวตาเป็นมันเลย

“นายอยากกินหรือ”

“ใช่ เราเอือมหุ้บั้ง”

นกหยิบถุงก๊อบแก๊บที่มีข้าวเหนียวกับหมูบั้งออกมาจากกระเป๋าของเขา มันน่ากินมาก ผมเลยขอแลกข้าวกลางวันกับเขานกดีใจมาก เขาบอกว่ากับข้าวของผมดูธรรมดาจริงๆ แต่เขาไม่ค่อยได้กินเพราะว่าลู่กับป่าชอบทำแต่กับข้าวเผ็ดๆ โดยไม่สนใจว่า

เขายากกินอาหารจืดๆ บ้าง ผมคิดว่าผมกับนกมีอะไรเหมือนกัน
อีกแล้ว นั่นก็คือไม่มีใครสนใจความรู้สึกของเรา

“นายสนิทกับเพื่อนใหม่เร็วจังนะ”

วินหักผมตอนเราเจอกันที่ร้านรถเข็นขายน้ำหวานหน้า
โรงเรียน

“ทำไมเหรอ” ผมถาม อยู่ดีๆ ปีศาจในตัวผมก็สั่งให้ผม
ก่อกวนเขา

“เปล่าหรอก เราว่านายสนิทกับคนอื่นเร็วเกินไป เขาดูไม่น่า
ไว้วางใจ”

“ก็ช่วยไม่ได้ ไม่มีใครอยากคบกับเรา เราก็ต้องไปคบคนอื่น
นะสิ”

วินมองหน้าผม เขาทำท่าเหมือนอยากจะทำอะไรแต่ก็ไม่พูด
ผมได้น้ำหวานแล้วก็รีบกลับเข้าไปในโรงเรียนเพราะไม่อยากจะมี

เรื่องกับวิน หลังจากนั้นตลอดเวลาที่ทดสอบการเล่นฟุตบอลเป็นทีม ผมกับวินไม่ได้ส่งบอลให้กันโดยตรงเลย นักจ่ายบอลให้ผมยิงประตูได้ลูกหนึ่ง ส่วนวินก็ยิงประตูได้เหมือนกัน

“ไม่รู้ว่าจะได้เจอกันอีกไหมนะ”

นกพูดขึ้นลอยๆ หลังจากที่มีการคัดตัวเสร็จสิ้นลง ครอบบอกว่า จะยังไม่มีผลการประกาศผลในวันนี้ ต้องรอให้คณะกรรมการพิจารณาอีกครั้งว่าใครจะผ่านการทดสอบ แล้วจะมีการแจ้งผลให้ทางโรงเรียนทราบในภายหลัง นกบอกว่าถ้าเราสองคนผ่านเข้ารอบสุดท้ายในการคัดเลือก เราก็จะได้เจอกันอีก แต่ถ้าใครคนใดคนหนึ่งตกรอบ หรือตกรอบทั้งสองคน เราก็จะไม่ได้เจอกันอีก

“ขอเบอร์โทรศัพท์บ้านนายได้ไหม” ผมถาม

“บ้านเราไม่มีโทรศัพท์บ้านหรอก มีแต่เบอร์มือถือของลุงและลุงคงไม่อยากให้นายโทร. เข้าเครื่องนะ”

ผมเสียดายที่อาจจะไม่ได้เจอนกอีก ได้แต่ภาวนาให้เราสองคนผ่านเข้ารอบไปด้วยกัน

ผมกลับมาถึงบ้านก่อนเวลาที่พี่ท็อปจะกลับมา

ผมมีเวลาวางตัวหนึ่งชั่วโมง ผมลองคิดว่าเราจะเอาเวลาวางที่หายากนี้ไปทำอะไรดี แล้วก็นึกได้ว่าควรถือโอกาสทำอะไรที่ไม่ได้สะดวกนักตอนที่พี่ท็อปอยู่

ผมรีบเปลี่ยนผ้าปูที่นอนกับปลอกหมอนแล้วอาบน้ำอย่างไม่มีรบกวน ตอนที่อาบน้ำผมไม่ได้เอายาฆ่าเชื้อออกเหมือนทุกครั้ง ผมคิดว่าจะไม่ถอดมันออกจนกว่าจะประกาศผลการคัดตัว เพราะการทดสอบครั้งนี้ยากมาก ผมต้องอาศัยพลังจากยาฆ่าเชื้อของพี่ท็อปมากกว่าทุกครั้ง

อาบน้ำเสร็จผมก็ไปนอนแ่บนเตียง สดชื่นจัง นานๆ ผมถึง
จะได้ครอบครองเตียงนี้แต่เพียงผู้เดียว ผมนอนเล่นเพลินๆ แล้ว
ก็หลับไป ผมฝันว่า ผม วิน และนกเล่นฟุตบอลด้วยกัน ทีมของ
เราได้ถ้วยรางวัลชนะเลิศด้วย